

Arrest

nr. 114 095 van 21 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 8 augustus 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat O. GRAMY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 19 juli 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 juni 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot de ongegrondheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor P.R. {...} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 22.03.2013 in gesloten omslag).”

2. Over de gegrondheid

2.1. In de synthesesmemorie voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alsook de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 EVRM.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Middel aangehaald door verzoekende partij

Enig middel genomen uit de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

Weerlegging van de thesis gevoerd door de Belgische Staat in zijn nota met opmerkingen

1. Wat de schending van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, betreffend de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de schending van art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evenals de schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en van de fundamentele vrijheden.

In overweging dat uw Raad behoort vast te stellen dat er geen onderzoek gevoerd werd, door de Dienst Vreemdelingenzaken wat de toegankelijkheid of de beschikbaarheid van de gezondheidszorgen in Rusland, het land van herkomst, betreft;

Dat zodoende het duidelijk vastgelegd werd dat de arts-adviseur niet de volledige controle uitgeoefend heeft, waartoe hij verplicht was, krachtens artikel 9ter van de wet;

Dat uit de medische getuigschriften die door mijn verzoeker getoond werden, duidelijk is dat hij voor het ogenblik een zware medicamenteuze behandeling volgt;

Dat zijn artsen van het feit getuigen en vermelden zelf dat in geval van stopzetting van de behandeling, dit een verergering van de symptomen zou meebrengen, en daardoor een globale terugkaatsing op de gezondheidstoestand van mijn verzoeker.

Een zelfmoordrisico is ook niet uit te sluiten;

In dit geval bewijzen de ingewonnen inlichtingen dat de medische verzorging in Rusland ontoegankelijk is.

Volgens een verslag van de OSAR, "moeten de patiënten gewoonlijk sommen geld betalen aan de dokters en verpleegsters ten einde opgenomen te worden; Volgens een verpleegster die in een oogheelkunde hospitaal werkt, zijn de kosteloze zorgen degene die niet noodzakelijk zijn, en de behandelingen die nodig zijn voor het overleven van de patiënten zijn betalend; Een kosteloze medische behandeling schijnt alleen maar mogelijk te zijn als een patiënt over een voorkeursbehandeling geniet wegens zijn werk of zijn functie in de overheid of wanneer hij geregistreerd is een economisch welvarend gebied; "(Stuk 10)

Bovendien is er een gebrek aan personeel in de medische instellingen, de artsen zijn dikwijls niet goed gevormd en worden op onvoldoende wijze betaald.

In een verslag van 2009, voegt de OSAR er ook bij « de specialisten van de mensenrechten, in het bijzonder de internationale organisatie Mental Disability Advocacy Center³, beschouwen de situatie van

de patiënten die aan psychiatrische stoornissen lijden erg zorgwekkend en hebben op dit gebied een groot aantal schending van de mensenrechten vastgesteld. De organisatie onderlijnt het feit dat de houding die geldig was in de periode van de USSR nog in werking is, van de ene kant wat de medische behandeling betreft en van de andere kant de sociale stigmatisatie van de mensen bij wie een psychische ziekte vastgesteld wordt. Men moet er nog de onkunde van de feiten die plaats vinden achter de gesloten muren van de gestichten toevoegen. Er bestaan geen nationale statistieken over de mensen die in deze gestichten verblijven. Men schat dat er duizenden mensen, die aan mentale- en gevoelenstoornissen lijden er levenslang opgesloten worden; voor de wetgever, zijn thema's zoals psychische ziekte en mentale stoornissen geen prioriteit. De altijd strengere wetten op de activiteiten van de NGO's beletten de burgerlijke maatschappij kennis te nemen van deze misbruiken. Bovendien, hebben de rechters een zo grote consideratie voor de psychiaters, dat de beslissingen in verband met vrijheidsberoving en meerderjarigheidberoving in het algemeen op een psychiatrisch advies berusten dat meestal tamelijk ongegrond is; »(stuk 9).

Dat dus duidelijk vastgesteld wordt dat de bestreden beslissing niet geldig gemotiveerd werd en dat ze in strijd is met de beschikkingen van de middelen;

2. Wat de schending betreft van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden

Dat uit al deze elementen voortvloeit dat de beslissing die genomen werd, de beschikkingen van de middelen schendt en dat het ook toegelaten is te beschouwen dat er een risico bestaat van schending van artikel 3 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens niet, in dit geval uitgesloten is;

Dat dit artikel vermeldt dat niemand aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen mag worden;

Dat gezien zijn toestand, mijn verzoeker, in geval van terugkeer in zijn land van oorsprong het risico loopt aan onmenselijke en vernederende behandelingen onderworpen te worden;

Dat gezien deze vaststelling, het aangewezen is te concluderen aan een schending van de beschikkingen van de middelen;”

2.2. Kernpunt van verzoekers' betoog is dat er geen onderzoek werd gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de gezondheidszorgen in Rusland zodat de arts-adviseur geen volledige controle heeft verricht terwijl hij conform artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hier wel toe verplicht was. Verzoekende partij stelt een zware medicamenteuze behandeling te volgen en dat een stopzetting van de behandeling kan leiden tot verergering van de toestand waarbij een zelfmoordrisico niet uit te sluiten valt. Verder verwijst zij naar bronnen waaruit volgens haar blijkt dat er geen (adequate) behandeling is in Rusland. Bij terugkeer zal zij aan een onmenselijke behandeling worden onderworpen, wat strijdt met artikel 3 EVRM.

2.3. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift, in casu de synthesememorie, op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Voor wat betreft de ingeroepen schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” merkt de Raad op dat verzoekende partijen zich in hun synthesememorie beperken tot een loutere vermelding van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”, zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur en op welke manier zij dit door de bestreden beslissing geschonden achten. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.4. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en motiveert zij dat de aanvraag van de verzoekende partijen ongegrond is waarbij verwezen worden naar het bijgevoegd medisch advies van de arts-adviseur.

Uit de synthesesamenvatting blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onderzocht.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

- § 4 (...)
- § 5 (...)
- § 6 (...)
- § 7 (...).

In casu verwijst de bestreden beslissing naar het medisch advies van de arts-adviseur van 22 maart 2013 en stelt zij het volgende vast:

*“Het aangehaalde medisch probleem kan niet weerhouden worden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.
Er werden medische elementen aangehaald voor P.R. {...} die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 22.03.2013 in gesloten omslag).”*

Uit het medisch advies van de arts-adviseur van 22 maart 2013 blijkt het volgende:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 19.07.2011.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

I. Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

.15/04/2011, 07/02/2011, dr. P. {...}, huisarts, betrokkene is anxio-depressief en heeft een verhoogde bloeddruk

.15/09/2010, dr. G. {...}, andere huisarts, arteriële hypertensie, stress en angsten, hoofdpijn, tandvleesontsteking.

.08/06/2011, dr. L. {...}, psychiater, angststoornis, mogelijks in het kader van een PTSD, op basis van door de patiënt zelf aangebrachte traumatische gebeurtenissen uit het verleden.

.21/06/2011, vertaling van een attest van een dokter uit Ingoesjetië als zou betrokkene daar behandeld geweest zijn voor hypertensie

.15/07/2011, 25/11/2011, 20/01/2012, 16/03/2012, 04/07/2012, dr. F.L. {...}, uit Luik, posttraumatische depressie, met angsten, piekeren, hoofdpijn en allerhande psychosomatische klachten. Er waren geen hospitalisaties noch acute opstoten.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 41 jarige man wordt ook behandeld voor een onverwikkelde verhoogde bloeddruk. Betrokkene is depressief, er worden geen zelfmoordgedachten vermeld, wel wordt dit als een potentieel risico vermeld in het laatste attest. Wat dit laatste betreft, hiervoor waren er geen hospitalisaties, noch reële zelfmoordpogingen, zodat dit enkel ten speculatieve en hypothetische titel vermeld wordt.

Overigens zijn de vermelde psychosomatische klachten niet van die aard dat zij een reële bedreiging vormen voor het leven of voor de fysieke gezondheid van betrokkene, zelfs onbehandeld.

Bovendien is het geweten dat medicamenteuze behandelingen voor een posttraumatische depressie 3 jaar na de beweerde feiten, volledig contraproductief zijn en dus tegenaangewezen.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest. Er waren hier geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D v. United Kingdom)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verbleef. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.6. In het medisch advies ten aanzien van eerste verzoekende partij heeft de arts-adviseur vastgesteld dat zij een onverwikkelde hoge bloeddruk en een depressie heeft, doch dat er geen medische complicaties, hospitalisaties of acute opstoten zijn geweest, dat wat betreft het zelfmoordrisico het gaat om speculatie en dat het geweten is dat medicamenteuze behandelingen voor een posttraumatische depressie 3 jaar na de beweerde feiten, volledig contraproductief zijn en dus tegenaangewezen. De arts-adviseur stelt tevens dat de in de attesten vermelde aandoeningen zelfs zonder behandeling geen risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden.

2.7. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur en hun eigen beoordeling in de plaats stellen, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Waar verzoekende partijen stellen dat geen antwoord wordt gegeven op de vraag of een adequate behandeling voorzien is in het land van herkomst, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur – na onderzoek van de medische toestand van eerste verzoekende partij – in zijn advies heeft aangegeven dat een medische behandeling niet noodzakelijk is om haar leven of haar fysieke integriteit te vrijwaren, zodat het in casu niet kennelijk onredelijk is om niet na te gaan of een behandeling inzake een niet ernstige aandoening beschikbaar is in het land van herkomst. Een beoordeling noch een motivering omtrent de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de nodige behandeling in het land van herkomst was aan de orde aangezien de arts-adviseur oordeelde dat de voorgelegde aandoening niet als dermate ernstig kon worden weerhouden. Het feit dat verzoekers het niet eens zijn met de beoordeling en gevolgtrekkingen van de ambtenaar-geneesheer en bijgevolg van de gemachtigde ambtenaar van de staatssecretaris, volstaat niet om de motieven te weerleggen. Immers, zoals duidelijk blijkt erkent de arts-adviseur dat eerste verzoekende partij medicamenteus wordt behandeld, maar stelt hij dat een medicamenteuze behandeling drie jaar na de beweerde feiten bij posttraumatische depressie contraproductief is en dus tegenaangewezen. Ook het voorgehouden zelfmoordrisico heeft de arts-adviseur in zijn beoordeling meegenomen en hij heeft vastgesteld dat het hier louter gaat om speculatie. Er is geen voorgeschiedenis van medische complicaties, hospitalisaties of acute opstoten noch van reële zelfmoordpogingen. Verzoekende partijen maken – door opnieuw te verwijzen naar haar medische attesten – met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op basis van de bovenstaande vaststellingen hun aanvraag op een kennelijk onredelijke wijze ongegrond heeft verklaard.

2.9. Uit het omstandig medisch advies van de arts-adviseur blijkt dat deze is nagegaan of de ziekte van eerste verzoekende partij ernstig is, en zich daarbij niet beperkt heeft tot de vaststelling dat de ziekte niet levensbedreigend is, maar tevens is nagegaan of de ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De arts-adviseur heeft geoordeeld dat dit niet het geval is. Waar verzoekende partijen nog een uitgebreid betoog voeren over de onbeschikbaarheid en ontoegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland, wijst de Raad erop dat deze kritiek voorbijgaat aan de vaststelling dat er zelfs zonder adequate behandeling in het herkomstland geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat deze kritiek grondslag mist.

2.10. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De Raad wijst erop dat uit het voorgaande is gebleken dat de verwerende partij de medische problemen van de eerste verzoekende partij heeft beoordeeld en op een niet kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat de ziekte van verzoekende partij geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond.

2.11. Het middel is in al zijn onderdelen, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER